

Святе, як хліб, село моє...

Карпилівка відзначила 360 день народження Як населений пункт, село відоме з першої половини 17 століття.

Як населений пункт, село відоме з першої половини 17 століття. Достовірних документів про його виникнення немає, але перша згадка датується 1651 роком. У неділю, на літнього Миколая, Карпилівка святкувала день народження. Як годиться, запросили й гостей.

Дорога до села вється через ліс, наповнений нині ароматами квітів. Хоч і дощуляє мошकारа, та втриматись і не вдихнути цього цілющого повітря, неможливо. Ось так, неспішно, доїхали до населеного пункту, в якому відразу впадають в очі добротні будинки, охайні обійстя. На стадіоні ще вирували спортивні баталії, а люди вже поспішали до Будинку культури. У фойє привернули увагу різноманітні вироби місцевих умільців. - Це роботи нашої майстрині Людмили Пецькової, - привітавшись і побачивши, як уважно розглядаємо красиві вишиванки, розповіла бібліотекар Валентина Романчук.

- Це – Олени Мирончик і Марії Никончук. А ось, подивіться, що вміють робити діти. У словах жінки було стільки гордості, що мимоволі підійшли до столу, на якому красувались вироби із паперу, вишиванки й інші речі, зроблені руками школярів. Подивувались їх нестримній фантазії, неабиякому умінню. А поруч маленькі господині запрошували скуштувати тістечка, пироги...

- Що, це все самі й готували? - Звичайно, - відгукнулись хором дівчатка. Тільки й встигли дізнатись, що навчаються в 5, 6, 7 класах, як гучна музика перебила розмову. Це троїсті музики вітали гостей і односельців, запрошуючи до залу. Де їх зустріли духмяним короваем, який юнки в українських костюмах вручили голові райдержадміністрації Анатолію Остапчуку.

- Не знаю, чи саме цього дня з'явився перший запис про село, - сказала сільський голова Ганна Карпець, - та існує воно вже понад три століття. Незважаючи на різні події, лихоліття вистояло й живе. І нам потрібно його шанувати й любити і воно ніколи не загине, а процвітатиме. Бережімо ж його славні традиції та звичаї, не цураймося його свят і буднів, бо село – це криниця нашого родоводу, то велика та дружна родина.

Ганна Свиридівна очолила громаду всього шість місяців назад. Тож, звертаючись до присутніх, хвилювалась, та її слова були щирими, йшли від душі. Сільський голова подякувала депутатському корпусу, виконкому, односельцям за співпрацю й довіру, за те, що повірили їй, віддавши більшість голосів під час виборів. А вони у свою чергу підтримували її дружніми оплесками. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять жителів Карпилівки, які покинули цей світ.

- Історія села пов'язана з долями людей, які тут жили, творили, - сказав Анатолій Остапчук. – Нелегкі часи довелось пережити. А як було важко першим поселенцям, які освоювали цей ліс, болото. Та минали роки, і в

останні часи це – гарне, величне село, яке творять роботящі люди. Адже землі тут бідні, і господарювати на них важко, та і з цим справляєтесь. Про це свідчать будови, зокрема і в центрі села. А це копітка робота, бо щоб досягти благополуччя, вижити тут, треба добре працювати, любити свою родину, знати свою історію. А майбутнє в Карпилівки є. Слухаючи виступ сільського голови, скажу відверто, давно не відчував такої щирості в словах, вчинках. Вона живе разом з вами, прагне зробити щось для громади. І планів має багато: газифікація, дороги... Впевнений, у неї, а значить у вас, бо ви єдине ціле, все вийде. Маємо триматися гуртом, адже саме так можна досягти успіху.

Голова райдержадміністрації приїхав на гостини з подарунками. Гравцям футбольної команди вручив м'ячі, а директору Будинку культури – світлову установку. Передав також щирі вітання карпилівцям від голови облдержадміністрації Василя Берташа.

Ведучі Василь Мартинюк і Галина Мартинюк перегортали одну за одною сторінки урочистого дійства. Перед присутніми поставала і давня, і нинішня історія їх малої Батьківщини, яку творять працюючі люди. Тож саме вони були іменинниками того дня. Разом з Ганною Карпець вшанували й тих, хто створював перші школи, колгосп, медичний і торговельні заклади, клуб, бібліотеку, хто трудиться в них нині, підприємців, які є надійною опорою у вирішенні проблем громади, хто захищав рідну землю від ворогів, хто прожив у парі не одне десятиліття, виховавши гарних дітей, які продовжують славні традиції батьків, умільців, виробами яких гордиться село, вихідців села, які живуть в інших регіонах країни, та своєю працею прославляють рідний край. Згадали всіх: старожилів і найменшу жительку села, воїнів-афганців і ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС, багатодітних мам... Сільська рада презентувала багатьом невеличкі сувеніри, подяки, квіти. Для кожного з них, усіх, хто прийшов на свято, звучали музичні подарунки, які дарували місцеві аматори сцени. Нікого не залишив байдужим виступ ансамблю народної пісні «Журавлина», щирими оплесками нагороджували Миколу та Леоніда Мартинків, Людмилу Панекало, Людмилу Мартинюк, Валентину Малишевську, Ніну Мартинюк, Любов Галушко, танцювальний колектив «Верес», ансамбль голосистих дівчаток-школярів, троїстих музик... Та заворожила всіх талановита дівчинка – четвертокласниця Мар'янка Мартинюк. І таких обдарованих дітей у селі багато. Як от юна поетеса Наталія Мартинюк, неодноразова переможниця й призерка районних і обласних оглядів-конкурсів читців. Вітали карпилівців того дня й сарненські аматори Віталій Круглик, Анатолій Місанець і Юрій Баришевський.

Свято тривало не одну годину. Відрадно, що відзначають його в день літнього Миколая. В селі на честь цього святого звели храм. Саме люди були організаторами будівництва. А настоятелем у ньому – отець Миколай, який служить тут уже 15 років. Та люди й опісля не поспішали по домівках. Провівши гостей, гомоніли про життя-буття. Тож нехай буде багато таких

зустрічей, щедрих на добре слово, гарну пісню, що додадуть наснаги на звершення задумів і планів.

Святлана Ляшко